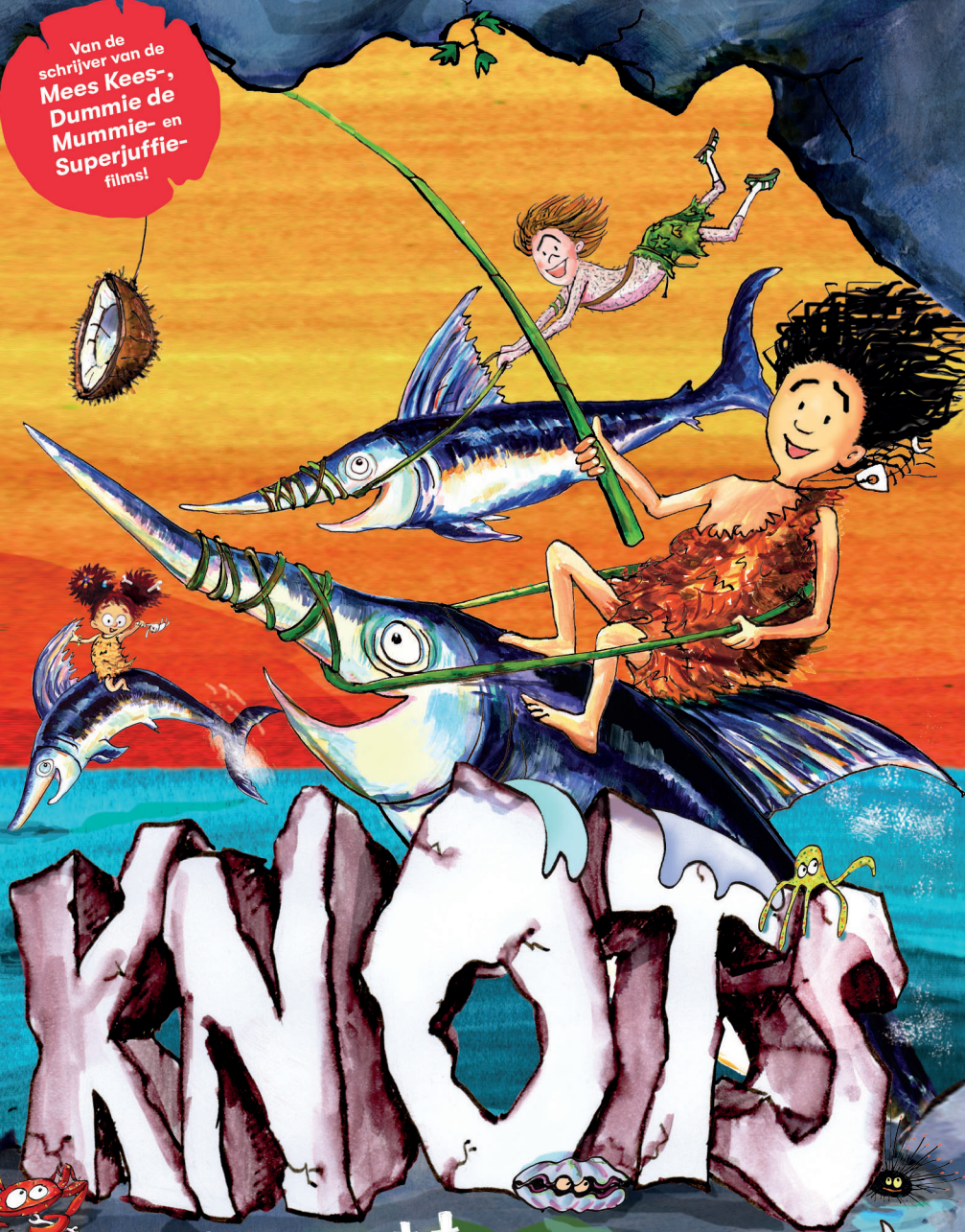

Tijs van Marle

BILLY BONES

Met illustraties van Esther van den Brink

Van de
schrijver van de
Mees Kees-,
Dummie de
Mummie- en
Superjuffie-
films!

8+

DE GROOTSTE OMWEG
VAN DE OERTIJD

KNOOTS

DE GROOTSTE OMWEG
VAN DE DERTIJD

Feest

In de groene vallei werd een feestje gevierd. Er was een sneeuwleeuw verjaagd uit het waaiwbomenbos! Alle holenmensen maakten muziek en ze deelden lekker eten uit. Iedereen deed mee.

Iedereen behalve Knots.

Knots zat samen met zijn vriendje Freddie in de bosjes. Vanuit hun verstoppiek keken ze naar het feest.

Een hele sliert holenmensen kwam vrolijk voorbij. Ze liepen luid zingend de polonaise door de groene vallei.

Knots zag zijn ouders Oenoe en Henk

mee feesten. Ze hosten met oom Rumo op hun schouders heen en weer. Iedereen was trots op hem, want ze dachten dat hij de allerlaatste sneeuwleeuw in de groene vallei had weggejaagd.

‘Het was een enorm monster,’ scheidte oom Rumo op. ‘Hij had grote scherpe tanden en woeste wilde ogen! Maar toen ik mijn spierballen liet zien, rende hij angstig weg.’

‘Zo ging het toch helemaal niet,’ fluisterde Freddie in de bosjes. Voordat Knots iets kon zeggen, maakte oom Rumo het verhaal alweer mooier.

‘Ik sloeg een watermeloen kapot op zijn kop en toen ging hij ervandoor!’

‘Hij liegt,’ fluisterde Knots. ‘En iedereen gelooft hem.’

Oom Rumo ging ondertussen verder met het onzinverhaal.

‘Eerst trok ik aan zijn staart en daarna prikte ik hem met een banaan in zijn oog! O wacht, het ging nog anders! Ik duwde hem op de grond, ging boven op hem zitten en ik liet een scheet in zijn gezicht!’

Iedereen ging steeds harder juichen. Het leek alsof oom Rumo een ware held was,

maar in het echt was het heel anders gegaan. Eigenlijk was Knots de held geweest. Knots en zijn vriend Freddie en zijn zusje Tuf.

Knots was bij zijn oom Rumo op bezoek gegaan om wortelkoeken langs te brengen. Toen hij daar was aangekomen zat er inderdaad een sneeuwleeuw in het waaibomenbos. Maar dat was een heel lief, klein, bang diertje dat in de modder was weggezakt. Knots noemde hem Stip en had hem geknuffeld omdat hij zo zielig piepte.

Terwijl oom Rumo als een bange klauw-krokodil met kippenvel wegrende, had Knots de sneeuwleeuw uit de modder gered. Dat had hij samen met Freddie gedaan, die nu naast hem zat in de bosjes.

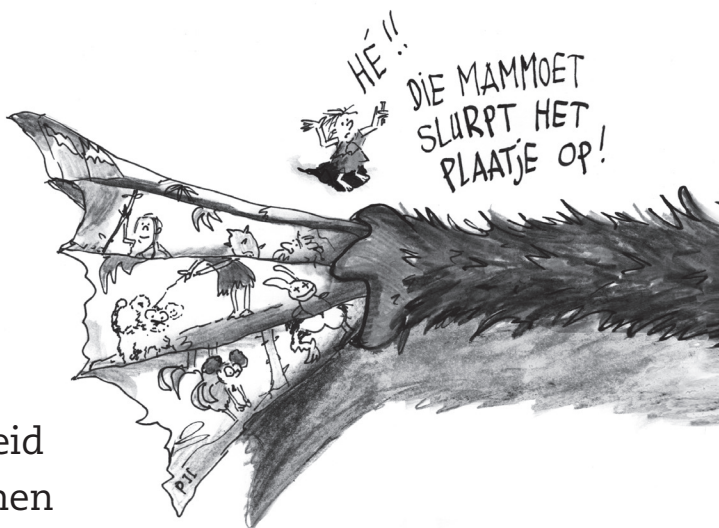
Freddie was een Oerkie. Knots had op zijn holenmensenschool altijd geleerd dat Oerkies eng en onaardig waren, maar Freddie was zijn beste vriend geworden.

Het was de gekste dag van zijn leven

geweest. Samen met Freddie en zijn eigenwijze zusje Tuf had Knots de sneeuwleeuw naar huis gebracht. Ze waren door bossen, over velden en langs grotten helemaal naar de Sneeuwvallei in de bergen gelopen.

Het was een enorm avontuur geweest. Toen ze weer thuis waren, had Knots afscheid moeten nemen van Freddie. Alle

holenmensen in de groene vallei waren bang voor Oerkies, dus nog een keer afspreken zou moeilijk zijn. Knots had een brok in zijn keel toen hij Freddie had uitgezwaaid. Hij zou hem misschien nooit meer zien...

Maar dat was heel anders gelopen! Knots was nog maar net thuis toen hij geritsel hoorde in de bosjes. Het was geen verdwaald wrattenzwijn of een kreupele wandelende tak, het was Freddie!

Ze waren snel de bosjes in gevluht, want niemand mocht Freddie ontdekken. Freddie had vervelend nieuws. Terwijl hij met Knots en Tuf de hele dag op pad was geweest, was zijn familie verhuisd. Ze hadden zomaar alles ingepakt en waren verdwenen.

En nu kwam Freddie vragen of Knots mee ging zoeken naar zijn dorpje.

‘Natuurlijk ga ik mee!’ had Knots geantwoord.

Daar hoefde hij geen seconde over na te denken.

Verstopt

‘Het lijkt me vreselijk als je ouders zomaar weg zijn,’ zei Knots, toen de feestende hollenmensen door waren gehost. Nu konden ze rustig praten.

‘Dat klopt,’ zei Freddie. ‘Ik weet zeker dat ik het nooit zal vergeten. Dit was de meest vreselijke avond van mijn leven.’

Knots snapte dat goed. Freddie had helemaal alleen op de uitgestrekte vlakte gestaan. Zo zielig. Helemaal alleen op de wereld.

‘Ze hadden niks te eten voor me achtergelaten,’ zei Freddie. ‘Ik val om van de trek.’

Knots grinnikte. Zo kende hij zijn vriend. Freddie was vaak met heel andere dingen bezig dan hijzelf. Vooral met eten.

Knots keek door de bladeren van de bosjes naar het kampvuurtje. Er lag nog een bakje gele honingbesjes en een schaaltje knapperig gebakken beukennootjes.

‘Wacht even,’ fluisterde Knots.

Hij keek links, hij keek rechts en toen glipte hij de bosjes uit. Snel pakte hij het eten en kwam terug.

‘Gelukt,’ zei Knots opgelucht. ‘Niemand heeft me gezien.’

‘Wat doen jullie daar in de bosjes?’ Tuf duwde de bladeren opzij en stak haar hoofd naar binnen.

‘O, lekker! Nootjes,’ zei ze vrolijk. Ze ging meteen naast Freddie zitten en stak ze allemaal in haar mond.

‘Hmmmm, zo lekker,’ smakte ze met volle mond.

‘O...’ mompelde Freddie beteuterd terwijl

hij naar het lege schaalkje keek.

‘Heerlijk hè,’ zei Tuf met haar mond vol bessen.

Nu keek Freddie naar het bakje gebakken beukenootjes. Dat was ook leeg.

‘Niet zo luid!’ siste Knots. ‘Niemand mag Freddie zien. Als ze een Oerkie ontdekken in de groene vallei worden ze woest.’

‘Sorry,’ zei Freddie.

Knots schudde meteen zijn hoofd. ‘Dat is niet jouw schuld,’ zei hij beslist. ‘Jij bent juist leuk, iedereen in de groene vallei zou sorry tegen jou moeten zeggen.’

‘Sorry,’ zei Tuf.

‘Jij niet, Tuf!’

‘En net zei je nog dat iedereen in de groene vallei sorry moest zeggen.’

‘Ja, maar ik bedoelde de mensen die bang zijn voor Oerkies.’

‘Nou, dan zeg ik wel geen sorry,’ zei Tuf beledigd. ‘Dan doe ik een keertje wat je vraagt en dan is het weer niet goed. Sorry hoor! O nee, dat mag dus niet.’

Tuf maakte een gebaar alsof ze haar mond dichttristte, er een slot op zette en de sleutel weggooidde.

Knots zuchtte en keek naar Freddie. Die zag er helemaal niet zo bezorgd uit. Met een glimlach keek hij naar de feestende mensen verderop in de groene vallei.

Juf Broeg stond wild de salsa te dansen met oom Gnork, terwijl drie jonge holenmensen met lang haar op trommels sloegen. Iets verderop bakte Oenoe koekjes op een hete steen.

‘Pas op!’ riep de vader van Knots uit het

niets. Hij kwam keihard op Oenoe afrennen en duwde haar aan de kant.

‘We doen een wedstrijdje speer omhooggooien en die van mij ging een beetje schuin.’

Pats! De speer kwam precies op de koekjes terecht.

‘Henk!’ zei Oenoe kwaad. ‘Wat zijn dat nou voor spelletjes!’

‘Sorry,’ mompelde hij snel.

‘Je mag hier geen sorry zeggen,’ riep Tuf zo hard ze kon vanuit de bosjes.

‘Tuf!’ siste Knots en hij deed snel zijn hand voor haar mond.

Hun ouders leken gelukkig niets gehoord te hebben.

‘Niemand mag toch weten dat Freddie hier is!’ mopperde Knots.

Tuf rolde met haar ogen. ‘Wat doet Freddie eigenlijk hier?’

‘Zijn hele dorp is weg.’

‘Echt?’ zei Tuf.

‘Jup!’ zei Freddie. ‘Zomaar verdwenen.’

Tuf was onder de indruk. ‘Dat dat zomaar kan.’

Freddie haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Ach ja. Dat gebeurt soms. Wij zijn nomaden. Dat betekent dat je steeds ergens anders woont.’

‘Maar zijn ze je dan gewoon vergeten?’ vroeg Knots.

‘Ik denk het niet,’ zei Freddie. ‘Misschien waren ze zo druk met inpakken dat ze dachten dat ik al in een koffer zat.’

‘Achtergelaten door je ouders,’ mompelde Tuf. ‘Dat lijkt me zo gaaf.’

Freddie grinnikte, maar Knots zuchtte diep. Hij zou het vreselijk vinden. Hij was gelukkig nog nooit achtergelaten door zijn ouders, maar ja... Zij woonden dan ook in een stevige stenen grot in een berg. Als je die zou proberen te verplaatsen, dan had je rugpijn tot in de ijzertijd.

‘Denk je dat je ze terugvindt?’ vroeg Tuf.

‘Natuurlijk,’ zei Freddie. ‘Knots gaat me helpen.’

‘Leuk,’ zei Tuf. ‘Hoe laat vertrekken we?’

‘We?!’ riep Knots. Maar hij zag nu al dat het geen zin had om Tuf tegen te houden. Die ging zeker weten mee.

‘We gaan morgenochtend, als iedereen ligt te slapen.’ Daarna spiedde Knots vanuit de bosjes naar het feest in de groene vallei. ‘Eerst moeten we Freddie een nachtje verstoppen in onze grot.’

‘Jippie,’ riep Tuf. ‘Logeren!’